



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklēsiastikē Istoria

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

XVII. Quomodo Imperator contra Persas expeditionem parans, cū ab Antiochensibus derisus esset, orationem quae Misopogon inscribitur, adversos eos edidit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

ingenii excolendi causa; partim ut ea ipsa convincerent, in quibus Græci à veritate aberraverant. Atque hæc Apollinarium gratiâ à nobis pro captu nostro dicta sint.

CAPUT XVII.

Quomodo Imperator contra Persas expeditionem parans, cum ab Antiochenis derisus esset, orationem que misopogon inscribitur adversus eos edidit.

INterea Imperator cum magnam pecuniam vim à Christianis contraxisset, contra Persas properans, Antiochiam Syriæ ingressus est. In qua dum moratur, gloriæ studium quo flagrabat, Antiochenis etiam volens ostendere, pretiarum venalium plus æquo immittit: nulla temporis ratione habita; nec illud animo reputans presentiam numerosi exercitus necessario damnum inferre provincialibus, & rerum necessariorum abundantiam civitatibus adimere. Itaque cociones & dardanarii, dispendium quod ex Imperatoris præcepto sibi contigerat, ægre ferentes, à negotiatione deinceps abstiterunt. Hinc factum est, ut annona in foro deficeret. Quem casum non ferentes Antiocheni: homines suo ingenio proni ad conviciandum; sine mora in Imperatorem ipsum erumpunt, & adversus illum vociferantur. Et in barbam ejus cavillantes: erat enim ille prolixiore barba, tondendam esse dicebant, & fures ex ea texendos. Denique ajebant taurum in ejus nummis sculptum esse, à quo scilicet eversus esset orbis terrarum. Quippe Imperator cum dæmonum superstitione cultui admodum deditus esset, & ad aras deorum suorum assidue tauros immolaret, aram & taurum nummis suis insculpi jusserat. His diebus Imperator ad iram provocatus, malo se mulctaturum urbem Antiochenis minatus est, & Tarsum Ciliciæ reversurum. Cumq; illic necessaria parari jussisset, ex civitate discessit. Que res occasionem præbuit sophistæ Libanio duas orationes scribendi: alteram ad Imperatorem pro Antiochenis: alteram ad Antiochenes de Imperatoris ira. Verum has orationes scripsisse quidem sophista ille dicitur, non tamen publice recitasse. Imperator verò abjecto priore consilio, quo injuriam sibi à convicatoribus illa-

αὐτῶν γυμνασίας τῶν τε τῶν τε, καὶ πρὸς τὴν αὐτῶν ἐκείνων ἀπολογία, πρὸς τὴν ἀπεσφάσαντα ταῦτα μὲν ἐν ἐνεκεν τῶν ἀπολλιναρίων ὡς οἶόν τε εἰρήσῃ.

Κεφ. ιζ.

αἱ δὲ βασιλεὺς εἰς πέρσας μάχων ἐλάυνον, καὶ ἐν ἀπτοχίᾳ γυμνάζοντο, ὑπὸ αὐτῶν σκωθῆναι, τὸν μισοπάροχα λέγοντα ἀποροφῶντι.

ΟΜέντι βασιλεὺς πλείστα ἐν τῶν χριστιανῶν κομισάμενον χρήματα, ἐπὶ πέρσας τὴν ἀπολογία ποιήσας, τὴν ἐν σελία καταλαμβάνει ἀντιόχων ἐν τῶν γυμνασίων τὸ πρὸς τὸν ἀπὸ φιλοπίμονος ἀντιόχου Ἰππιδεῖσαι βελόμνον, τὰς πρὸς τῶν ἀντιόχων πλεόν ἢ εἰς, εἰς ἐλαπὼν καλεῖσθαι, μὴ σὺ σαμειος ἔκαστος μὴ ἰσολοισάμενος, ὡς παρὰ ἑσὶα πολυπληθίας σφραγίδος, τοῖς τε ἐπιχωρίταις Ἰζανάκης (ἡμῶν γίνε) καὶ τῶν ἀπτοχίαν ἐκκόπει τῶν πόλεων διότι οἱ μισοπάροχα εἰς τῶν ἀντιόχων κάπηλοι, μὴ ἐνεκόντες τὴν βασιλικὴν ἀπολογία (ἡμῶν) ἐμπροσθέν τὸτε ἀπέχοντο ἐν τῶν τε, τὰ ὄντια ἐπέλεστο καὶ τὴν ἀπολογία μὴ ἐνεκόντες οἱ ἀντιόχων εὐρίπτοι γὰρ οἱ ἀνθρώποι εἰς ὑβρίδας μελλήσαντες, καὶ βασιλεὺς ἐχάρησαν καὶ ἐβόωντο αὐτῶν, καὶ ἀπεσφάσαντο εἰς τὸν πῶρον καὶ βαθυγυμνάζοντο γὰρ ὑπὸ κέρειν τὸ ἐπὶ τῶν τε, καὶ χροῖα πλέκειν εἰς αὐτῶν τὸν μισμὰ τε αὐτῶν ταύρων ἔχειν, καὶ τὸν μισμὸν ἀναλετράσθαι ὡς γὰρ δὴ ὁ βασιλεὺς πολὺν δεισιδαίμων ταύρας τὸ σιωπῶντος πρὸς τοῖς βωμοῖς τῶν εἰδώλων, βωμῶν ταύρων ἐν τῶν παθῆναι κεκελεύει τὰ ἐπὶ τῶν νομισμάτων. ἐν τῶν δὴ τῶν σκωθῆναι εἰς ὄργην ἐκπεσὼν ὁ βασιλεὺς, ἐπὶ πείλει πᾶν ποιῆσαι κακὸν τῶν ἀντιόχων πρὸς αὐτῶν καὶ Ἰππιδεῖσαι τῆς κιλικίας ἐξυποσφάσαντο ἐκείνους τὰ Ἰππιδεῖσαι κελεύσας ἐπὶ τῶν παθῆναι, ἀπαίρειν ἐσφάσαντο ὅθεν ὑπὸ τῶν ἐργῶν ὁ θεοφίλης λιβάνιον, γράψαντος πρὸς ἐλαπὼν ὑπὲρ ἀντιόχων, καὶ τὸν ἀντιόχων πρὸς τῶν βασιλεὺς ὄργης ἀπτοχίαν τῶν τε λόγους φασὶ γράψαντος θεοφίλην, μηκέτι εἰς πολλὰς εἰρηκέναι ὁ βασιλεὺς δὲ ἀφέμενον ἔργους τῶν ὑβριδῶν

αμύνασθ, πρ' αντισκωδ' ναυτιω' οργω' δ' αελυ-
σαθ' τον γδ πεπονημδρον αιπα' ανλοχικον,
ητοιμιωπαγωνα λογον διεξελθων, εγγμαλα
διλυκεη τη ανλοχειων πολει καλειπεν' απει
μηδ' η τετων τοσαυτα ειρηδω' λεκλειον η και
οια τοις εν ανλοχεια χριστιανοις ο βασιλευς
τοτε πεποιηκει

A tam factis ulcisci decreverat, reciprocis
conviciis ac dicitur iram suam exple-
vit. Libro enim adversus eos edito,
quem Antiochicum sive misopogo-
nem inscripsit, Antiochenstum civita-
ti notam inussit sempiternam. Sed de
his haecenus. Iam vero dicendum
quoque est, quibus tunc malis Chri-
stianos Antiochia idem Imperator af-
fecerit.

Κεφ. ιη'.

CAP. XVIII.

Ως η βασιλιος χριστων διλιεαντ' λαβειν, το δαιμονιον εν
απεκειν' ε, ιυλαθεθη βακυλαν η μαρτυρα.

B Quomodo Imperatori oraculum sciscitanti, de-
mon metu Babyle martyris nihil responderit.

Τ' Α γδ κ' την ανλοχειαν ερεθ' των ελληνων
ανοιγηναι κελευσας, χρισμον λαβειν
αυτα ε εν δαφνη δαφνηλων εσσωδεν' ως η
ο νοικων τω ερω' δαιμων τον γειτονα δεδοι-
κως, λεγω δη βακυλαν τον μαρτυρα, οδκ
απεκειναθ' πλησιον γδ η η θεος η τοσωμα
ε μαρτυρ' κρυπιασα' γνεσ την αιτιαν ο
βασιλευς, τω θεον ταχ' κελευει μετσι-
κιζωδ' τετο μαθοιτες οι κ' την ανλοχειαν
χριστιανοι, αμα γνωσι και νεα ηλικια, χαί-
ρητες και ψαλμοφωδ' ητες, δ' το της δαφνης
επι την πολιν μελεφερον τω θεον αι η
ψαλμοφωδ' ητοιλο τω ελλητικων θεων, και
τω πεπισδυκωτων αυτοις τε και τοις ειδω-
λοις αυτων.

Imperator igitur cum templa Genti-
lium in urbe Antiochia aperiri iussis-
set, oraculum ab Apolline Daphnaeo
accipere omni studio contendebat.
Sed cum in templo habitans daemō,
vicinum veritus, Babylam videlicet
martyrem, nihil responderet: erat e-
nim in proximo locus quo martyris
corpus inclusum servabatur: comperta
causa Imperator loculum confestim
transferri jubet. Quod ubi Christia-
nis qui Antiochia erant palam factum
est, simul omnes effusi cum mulieri-
bus & parvulis, loculum ex Daphne
in urbem comportant, tripudiantes
gaudio & psalmos concinentes. Psal-
mi autem illi perstringebant Gentili-
um deos, eosque qui diis illis & simu-
lachris eorum fidem adhibebant.

Κεφ. ιθ'.

CAPUT XIX.

περι της βασιλιος οργης, η και Θεοδωρου η μιμ-
λογητη.

De Imperatoris ira, & de Theodoro
Confessore.

Τ' Ο τε δη και το κρυπιομδρον ηθ' τε
βασιλειωσ' εξηλεγεχθεσ' ε γδ επκαλει-
θεν εαυτα, ο πσωλω φιλοσοφειν επαγγελ-
μω' αλλ' εκ των ονειδιστικων υμνων, ευεμ-
πιω' ην εις οργω, ετοιμος τε ην ταυτα
ποιειν τοις χριστιανοις, οια ο απει διοκλησιανον
αρεστερον πεποιηκεισων' επει η κ' ης των
αυτων ε παρειχε τη αρεθθεσει καιρηθ, κε-
λευει Καλυβω τω επαρχω, συλλαθειν επι το
κολασαι τας μαλιστα ασεδαιτες των ψαλ-
μοφωδ' ο η επαρχω, καιτοι ελληων
τω Ιρησκιαν, το μιν επιταγμα ηδ' εως

Tunc vero Imperatoris malevolen-
tia quam haecenus occultam tenuer-
at, omnibus patefacta est. Nam qui
prius Philosophum se esse jactabat,
continere se amplius non potuit. Sed
illorum quos dixi psalmorum probris
facile ad iracundiam concitatus, ea
Christianis supplicia parabat infligere,
quae olim Diocletianus iis infixerat.
Sed quoniam cura ac sollicitudo expedi-
tionis Parthicae vacare illum huic ne-
gotio non sinebat, Salustio Praefecto
Pratorii mandavit, ut eos qui in
psalmis canendis praecipuum studium
ardoremque animi declarassent, ad
supplicium raperet. Praefectus ve-
ro quamvis religione Gentilis es-
set, mandatum tamen illud haud lu-